

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 118

Април 2009

Glor против Швајцарија - 13444/04

Пресуда 30.4.2009 [Секција I]

Член 14

Дискриминација

Обврска на лице кое не било способно да служи воен рок да плати данок за ослободување од служба: *повреда*

Член 8

Член 8-1

Почитување на приватниот живот

Обврска на лице кое не било способно да служи воен рок да плати данок за ослободување од служба: *Член 8 е применлив*

Факти: Во 1997, апликантот бил прогласен за неспособен да служи војска од страна на воен лекар кој утврдил дека тој страда од дијабетес. Во 1999, тој исто така бил ослободен од обврска да служи во цивилната заштита. Во 2000, второто ослободување било укинато и тој бил упатен во резервниот состав на цивилната заштита. Во 2001, властите му испратиле решение на апликантот да плати данок поради ослободување од воена служба за 2000 година, во висина од 716 швајцарски франци (CHF – околу 477 EUR), сума кој била пресметана врз основа на неговите приходи кои подлежеле на оданочување таа година. Апликантот го оспорил решението за плаќање, тврдејќи дека тој бил изложен на дискриминаторски третман. Тој истакнал дека постојано изразува спремност да служи војска. Во 2001, Федералната даночна управа го информирала апликантот дека сите мажи граѓани на Швајцарија, а кои немаат „голема“ неспособност, се должни да плаќаат данок поради ослободување од воена служба, а исто така било истакнато дека според праксата на Федералниот суд, „големи“ физички и психички недостатоци би требало да се сметаат оние каде степенот на неспособност надминува 40%. Со решение од јули 2003, надлежните органи одлучиле, врз основа на

медицинско испитување и мислење на вештак, дека апликантот не може да се из земе од плаќањето на данок бидејќи степенот на неговата неспособност бил помал од 40%. Федералниот даночен жалбен одбор ја потврдил оваа одлука. Со пресуда од 2004, Федералниот суд ја одбил жалбата што апликантот ја поднел во управна постапка.

Закон: Член 14 во врска со Член 8 – Данок на државата кој, како во конкретниот случај произлегува од неспособноста да се служи војска поради болест, па поради тоа и не зависи од волјата на засегнатото лице, несомнено потпаѓа под опфатот на Член 8 од Конвенцијата, па дури и кога последиците од една таква мерка првенствено се од финансиска природа.

Во поглед на меритумот на случајот, апликантот не служел војска затоа што бил прогласен за неспособен од страна на воен лекар. Како резултат на тоа, тој бил должен да го плати спорниот данок, како и сите други лица кои се наоѓале во слична ситуација, само со исклучок на лицата кои имале сериозен степен на неспособност или кои извршувале алтернативна граѓанска служба. Меѓутоа, алтернативна граѓанска служба била дозволена само во случите на приговор поради совеста. Токму оваа ситуација била оспорена од страна на апликантот. Имено, лицата кои се наоѓале во слични ситуации всушност биле различно третирали. Имајќи предвид дека основите за дискриминација предвидени во Член 14 не се таксативни, неспорно е дека таа одредба ја опфаќа и заштитата од дискриминација по основ на неспособност. Судот констатирал дека останува да се испита дали разликата во третманот имала објективна и разумна основа, а особено дали постоела пропорционалност меѓу целта која се сакала да се постигне, имено да се воспостави еднаквост меѓу лицата кои служеле војска или граѓанска служба и оние лица кои биле ослободени од таа обврска, од една страна и средствата што биле применети од друга страна.

Данокот од таков вид, кој се барало да го платат лицата кои не можеле да служат воен рок или алтернативна граѓанска служба поради медицински причини, се чини дека не постоел во другите држави или воопшто во Европа. Понатаму, обврската апликантот да го плати спорниот данок, откако му била одземена можноста да служи воена (или цивилна) служба, се чини дека била спротивна на потребата од целосно справување со дискриминацијата во однос на неспособните лица и промоција на нивното целосно учество во општеството. Последователно на тоа, маргината на оценување што ја уживаат државите потписнички на Конвенцијата да воведуваат различни правни третмани за неспособните лица била значително намалена.

Што се однесува до интересите кои се засегнати во овој случај, Судот не бил убеден дека било во интерес на заедницата да се бара од апликантот да плати данок поради ослободување и на тој начин да компензира за воената служба. Што се однесува до интересот на апликантот, износот што требало да се плати како данок поради ослободување од воена служба не би можел да се смета за незначителен во контекст на неговите мали приходи.

Понатаму, начинот на кој постапиле надлежните органи во конкретниот случај покренува неколку отворени прашања. Прво, тие не ги зеле во предвид личните прилики на апликантот. Откако било утврдено дека тој страда од болест или имал помал степен на неспособност, на апликантот не му било овозможено да ја оспори таа претпоставка врз основа на 4(1) (а) од соодветниот федерален закон и праксата на Федералниот суд, имено дека лице кои има мал степен на неспособност не може да биде доведено во неповолна професионална положба. Со други зборови, апликантот не можел да се повика дека неговите приходи биле скромни и дека поради тоа

обврската да плати данок поради ослободување од воена служба за него била непропорционална. Законот не предвидувал никакви исклучоци од плаќањето на овој данок за лицата кои имале помалку од 40% неспособност, но кои, како апликантот, имале скромни примања. Конечно, битно е да се истакне дека апликантот секогаш изразува спремност да служи војска, но дека тој бил прогласен за неспособен од страна на воен лекар. Во конкретниот случај, неспособноста на апликантот да служи војска била заснована, според наводите на Владата, само на обврската да си става инсулински инјекции четири пати во текот на денот. Без да се навлегува во маргината на оценување што ја уживаат државите во поглед на организацијата и оперативната ефикасност на нивните вооружени сили, сепак би требало да се предвидат алтернативни облици на служење војска за лица кои се наоѓале во слична ситуација како и апликантот. Навистина, не било спорно дека апликантот би бил спремен да прифати алтернативна цивилна служба. Меѓутоа, иако законот кој бил во сила во Швајцарија предвидел таква опција само во случаите поради приговор на совеста, претпоставувајќи дека цивилната служба исто така налага физичка и психичка способност како и воената служба, сепак алтернативни облици кои би биле адаптирани на потребите на лицата кои се наоѓаат во слична положба како апликантот, би можеле без потешкотии да се предвидат.

Како заклучок, во конкретниот случај домашните органи не воспоставиле праведна рамнотежа помеѓу заштитата на интересите на заедницата и правата и слободите на апликантот. Во светлина на целта и ефектите на оспорениот данок, објективното оправдување на разликата што ја правеле домашните органи, особено меѓу лица кои не биле способни да служат воен рок и кои не биле должни да го плаќаат оспорениот данок, од една страна и лицата кои не биле способни да служат воен рок, но сепак биле должни да го плаќаат оспорениот данок, не се сметало за разумно од аспект на начелата кои доминираат во демократските општества.

Заклучок: повреда (едногласно).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.